

Til § 10.

Den i den nuværende Affattelse af Sygekasselovens § 19 indeholdte Begrænsning for Hjælpen til Patienters Behandling paa de offentlige Sindsygeanstalter, hvorefter denne kun skal ydes, saa længe den paagældende ikke er at anse som uehbreddelig, foreslaas slettet, idet den dels vil afstedkomme Vanskeligheder efter de nye Regler om kronisk syge, dels er uden praktisk Betydning, idet der endnu ikke i Sygekasseinspektoratets Praksis er forekommet noget Tilfælde, hvor en Sindsygelæge har ment inden Ophør af Kassens Hjælp efter Reglen i Lovens § 24 at kunne erklære en Patient for uehbreddelig.

Ifølge § 26 i Lov af 28. Juni 1920 om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde er Maksimum for Dagpenge til de ulykkesforsikrede fastsat til 6 Kr. pr. Dag. Da man maa finde det rimeligt, at der gælder samme Maksimumsgrænse for Dagpenge til Sygekassemedlemmer som til de af Ulykkesforsikringsloven omfattede Personer, foreslaas det, at Maksimumsgrænsen for Sygekassemedlemmernes Dagpenge, der ifølge Lov af 10. Maj 1915 § 19 for Tiden er 3 Kr., fremtidig fastsættes til 6 Kr. Dog har man ment at maatte sætte en lavere Grænse for de kronisk syge Medlemmer og har derfor foreslaaet, at 3 Kr. bliver Maksimumsgrænse for dem.

Til § 11.

Under Hensyn til Statens betydelige økonomiske Interesse i, hvilke Betalingskaster der aftales mellem Sygekasserne og Læger eller Tandlæger, har man anset det for rimeligt at fastsætte, at Overenskomster mellem disse Parter for at være gyldige skal godkendes af Indenrigsministeren efter Sygekasseinspektørens Indstilling. Konsekvensen af en saadan Bestemmelse maa imidlertid være, at vedkommende Sygekasser, saafremt Godkendelse nægtes, da ikke er berettigede til at yde Lægehjælp. Dette vil imidlertid gaa ud over Medlemmerne; og man har derfor foreslaaet, at der skal ydes disse Ækvi-valent enten ved, at Kassens øvrige Ydelser forøges i passende Omfang, eller ved, at Kassen refunderer Medlemmerne en nærmere fastsat Andel, dog ikke over $\frac{3}{4}$ af deres Udgifter til Lægehjælp. Bestemmelsen bør formentlig finde Anvendelse ogsaa paa de ved nærværende Lovforslags Ophøjelse til Lov gældende Overenskomster, dog at der selvfølgelig kun under særlige

Omstændigheder bør nægtes Godkendelse af en da bestaaende Overenskomst.

Til § 12.

Den foreslaaede ændrede Affattelse af Sygekasselovens § 22, Punkt 2, skyldes et tidligere af Sygekassenævnet fremsat Ønske om, at Sygekasserne stilles mere frit med Hensyn til Ydelse af Pengehjælp under et Medlems Sygehusophold.

Ligeledes er den som nyt Punkt 4 foreslaaede Bestemmelse indsat efter et af Sygekassenævnet ved det tidligere Forslags Behandling i Nævnet fremsat Ønske og stod da i Forbindelse med den ved det paagældende Lovforslags § 2 foreslaaede Forhøjelse af Aldersgrænsen for Optagelse af Medlemmer. Uanset, at denne Forhøjelse ikke bibeholdes i nærværende Lovforslag, har man dog ment at kunne beholde Bestemmelsen og derved muliggøre det for Sygekasser at fastsætte, at Medlemmer, der ved Optagelsen har overskredet en i Vedtægten fastsat Aldersgrænse, f. Eks. 35 Aar, skal betale enten højere Indskud eller større Kontingent eller begge Dele.

De øvrige herunder foreslaaede Tilføjelser er kun en Lovfæstelse af de allerede ad administrativ Vej fastslaaede Regler. Man har imidlertid anset det for rettest udtrykkelig at udtale, at Tandpleje kun kan ydes efter nærmere af Indenrigsministeriet fastsatte Regler, ligesom Ministeriet skal fastsætte, hvad der kan henregnes til Medicin. De nævnte Ydelser omfatter saa forskellige Ting, at det maa anses for ønskeligt, at det udtrykkelig fastslaaes, hvad Kasserne maa yde og tage i Betragtning ved Beregningen af Statstilskud.

Til § 13.

Idet i øvrigt med Hensyn til denne Bestemmelse henvises til de almindelige Bemærkninger foran, skal følgende bemærkes:

Den nuværende Formulering af Sygekasselovens § 24, 2det Stykke, nødvendiggør i og for sig ikke, at et Medlem, der har opbrugt sin Hjælp, skal udtræde af Kassen; men da Bestemmelsen altid er forstaaet og praktiseret saaledes, er det anset for heldigt fremtidig udtrykkelig at udtale, at et saadant Medlem kan overgaa til at være bidragydende (hvilende Medlemsret). Herigennem opnaar vedkommende tillige at kunne fortsætte sin Invalideforsikring, jfr.